

sygn. akt: I C 340/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Waszczyk

Protokolant: staż. M. Suplewska

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w W.

przeciwko D. A.

o zapłatę

I. oddała powództwo

II. zasądza od Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...)

w W. na rzecz D. A. kwotę 2417,00 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego

Sygn. akt I C 340/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2014 r. powód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa (...) w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej D. A. kwoty 31.935,94 zł wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od 30 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty 1.597 zł tytułem opłaty sądowej, 2.400 zł tytułem zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem kosztów pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone roszczenie wynika z umowy pożyczki nr (...) na kwotę 30.000 zł. Pozwana dokonała jedynie dwóch wpłat na poczet pożyczki: kwoty 555 zł oraz 85 zł. Z uwagi na brak systematycznych spłat pozwanej wypowiedziano przedmiotową umowę. Wysokość zadłużenia stanowi sumę następujących kwot: kapitał pożyczki w wysokości 29.814,75 zł, odsetki karne do dnia wniesienia pozwu wynikające z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczone od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności i zwykłych, naliczanych zgodnie z treścią umowy, w łącznej wysokości do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – 1.921,19 zł, opłaty za czynności windykacyjne.

/pozew k. 3 – 5 verte, pismo zatytułowane „odpowieź na sprzeciw” z dn. 30.04.2014 r. k. 26 – 27 verte /

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym toczącym się pod sygnaturą akt I Nc 661/14 w dniu 28 maja 2014 r. Referendarz Sądowy w Wydziale I Cywilnym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nakazał pozwanej D. A., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 31.935,94 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 6 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.817 zł tytułem zwrotu

kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego – w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 30/

Nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu został doręczony na wskazany przez powoda adres pozwanej ul. (...) w dniu 9 czerwca 2014 r. Przesyłkę odebrał M. S..

/potwierdzenie odbioru k. 33/

Zarządzeniem z dnia 29 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi uznał, iż nakaz zapłaty z dnia 28 maja 2014 r. jest prawomocny od 24 czerwca 2014 r.

/zarządzenie w sprawie sygn. akt I Nc 661/14 k. 39/

W dniu 19 lutego 2015 r. D. A., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o doręczenie nakazu zapłaty o sygn. akt I Nc 661/14 wydanego w dniu 28 maja 2014 r. wraz z pozwem i załącznikami na prawidłowy adres pozwanej w Ł. tj. ul. (...), (...)-(…) Ł., zaś z daleko idącej ostrożności wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty składając jednocześnie sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanej wskazał, iż pozwana nie zamieszkuje od 1 lipca 2006 r. w lokalu wskazanym przez powoda jako jej miejsce zamieszkania, wobec czego doręczenie nie było skuteczne.

/wniosek z dn. 19.02.2015 r. k. 45 – 46/

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny, na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. uchylił postanowienie z dnia 7 sierpnia 2014 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 28 maja 2014 r.

/postanowienie z dn. 25.02.2015 r. k. 62/

Odpis pozwu wraz z załącznikami oraz nakaz zapłaty z dnia 28 maja 2014 r. został doręczony pełnomocnikowi pozwanej dnia 4 marca 2015 r.

/potwierdzenie odbioru przesyłki k. 64/

W dniu 16 marca 2015 r. pełnomocnik pozwanej wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaskarżając go w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz zwrotu uiszczonych opłat od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pełnomocnik podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, a także – z ostrożności – brak wymagalności roszczenia.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanej wskazał, iż stanowczo zaprzecza istnieniu, wysokości i wymagalności wierzytelności z uwagi na fakt niewykazania tej okoliczności przez powoda. W ocenie pozwanej sama umowa pożyczki nie stanowi potwierdzenia, iż wierzytelność istniała lub nadal istnieje. Pozwana wskazała, iż nie udowodniono wypowiedzenia umowy kredytowej, na którą powołuje się strona powodowa wraz z dowodem doręczenia wypowiedzenia pozwanej. Strona pozwana wskazała również, iż przesłane jej dokumenty są jedynie kserokopiami dokumentów – nie są poświadczone za zgodność przez pełnomocnika procesowego, nie są również oryginałami ani notarialnie poświadczonymi odpisami, co w jej ocenie powoduje niemożność uznania ich za dokument prywatny, a jedynie za kserokopie pozbawione mocy dowodowej.

/sprzeciw od nakazu zapłaty k. 66 – 67/

Zarządzeniem z dnia 30 kwietnia 2015 r., doręczonym pełnomocnikowi powoda dnia 7 maja 2015 r., Sąd wezwał pełnomocnika powoda zobowiązując go do złożenia w terminie 14 dni pisma procesowego, w którym wskaże i załączy wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody pod rygorem późniejszego ich pominięcia.

/zarządzenie k. 70/

W piśmie procesowym z dnia 27 maja 2015 r. pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko zajęte w pozwie, wskazał, iż dokonano łącznej spłaty pożyczki na kwotę 655,50 zł, w tym: 185,25 zł – kapitał, 368,72 zł – odsetki umowne, 2,03 zł – odsetki karne, 100 zł – koszty windykacyjne. Powód wskazał, iż oryginały dokumentów wskazanych w sprawie zostały przesłane do Sądu. Pełnomocnik podniósł również, iż złożył reklamację do firmy outsourcingowej prowadzącej windykację w imieniu powoda na etapie przesądowym w zakresie doręczenia dokumentu potwierdzającego prawidłowe zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy. W ocenie powoda nie zmienia to faktu, iż pozwana wiedziała o zobowiązaniu wobec powoda i to, że stała się w całości wymagalna ze względu na umowę pożyczki i załącznik do niej w postaci planu spłaty. Pozwana dokonała trzech spłat całkowicie odbiegających od warunków umowy, a więc była świadoma nie wywiązania się z warunków umowy.

/pismo procesowe z dn. 27.05.2015 r. k. 72 – 74 /

W piśmie procesowym z dnia 2 listopada 2015 r. pełnomocnik pozwanej wskazał, iż kwestionuje wyliczenie należności przez powoda w całości. Pełnomocnik pozwanej podniósł, iż powód nie wykazał, aby przekazał jakiegokolwiek środki pieniężne pozwanej na podstawie załączonej do pozwu umowy pożyczki, co powoduje, iż na pozwanej nie ciąży obowiązek zwrotu środków.

/pismo procesowe z dn. 2.11.2015 r. k. 87/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 8 lipca 2013 r. między Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową (...) z siedzibą w W. (...), a D. A. (...) została zawarta umowa, na podstawie której Kasa udzieliła Pożyczkobiorcy na wniosek z dnia 3 lipca 2013 r. pożyczki konsumpcyjnej na warunkach określonych umową i regulaminem udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...). Umowa została zawarta na okres od 8 lipca 2013 r. do dnia 5 lipca 2021 r. Strony ustaliły, iż całkowita kwota kredytu wynosi 30.000 zł. Pożyczka miała zostać wypłacona przelewem na rachunek nr (...) w dniu 8 lipca 2013 r.

Strony uzgodniły, iż pożyczka oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd Kasy wynoszącej w dniu zawarcia umowy 16% w skali roku. Zmiana rocznej stopy oprocentowania występuje raz na kwartał kalendarzowy, w przypadku podwyższenia lub obniżenia stopy procentowej kredytu lombardowego ustalonej przez Narodowy Bank Polski i w zakresie, w jakim wysokość tej stopy uległa zmianie w okresie obowiązywania niniejszej umowy. Zarząd Kasy obowiązany jest podjąć stosowną uchwałę o ustaleniu stopy procentowej w pierwszym miesiącu następującym po kwartale kalendarzowym, w którym nastąpiła wyżej opisana zmiana wysokości stopy procentowej kredytu lombardowego. Zmieniona stopa procentowa obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym Zarząd Kasy podjął uchwałę o zmianie stopy procentowej. Maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zgodnie z umową stron roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego na dzień zawarcia umowy wynosi ona 16%. Zmiana wysokości ww. stopy następuje w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego przez Narodowy Bank Polski, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. O wysokości stopy procentowej kredytu lombardowego Kasa informuje poprzez wywieszenie informacji w miejscach prowadzenia działalności.

Zgodnie z pkt. 13 przedmiotowej umowy Pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 5 lipca 2021 r. Spłata pożyczki miała następować w ratach miesięcznych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki.

W przypadku zaległości w spłacie pożyczki, Pożyczkobiorca będzie obowiązany do uiszczenia na rzecz Kasy opłat za czynności windykacyjne określonych w tabeli, które na dzień zawarcia umowy wynosiły:

- a) monit SMS 1,80 zł,
- b) monit telefoniczny – 9,90 zł,
- c) wezwanie Pożyczkobiorcy do zapłaty – 100,00 zł,
- d) zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu – 100,00 zł,
- e) opłata za czynności windykacji terenowej (wizyta terenowa) – 200,00 zł.

Kasa zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy Pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa pełne okresy płatności po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

/umowa pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...) k. 15 – 17 verte, plan spłaty kredytu k. 18 – 19/

Przez umowę pożyczki Kasa zobowiązała się przenieść na własność pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy, a pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu tej samej ilości pieniędzy wraz z ustalonymi odsetkami w umownym terminie spłaty, zapłaty opłat i prowizji od kwoty przyznanej pożyczki (§ 15 ust. 1).

/regulamin udzielania kredytów i pożyczek Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej k. 20 – 22/

W dniu 7 lutego 2013 r. Zarząd Spółdzielczej (...) podjął uchwałę na mocy której ustalił stopę odsetek karnych dla wszystkich pożyczek wypłaconych w (...) w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego ogłaszanej przez Narodowy Bank Polski.

/uchwała nr 1 z dnia 7.2.2013 r. Zarządu (...) k. 13/

W dniu 19 listopada 2013 r. (...) S.A. przygotował pismo zaadresowane do D. A. na adres (...)-(...) Ł., ul. (...), w którym oświadczył, iż działając w imieniu Spółdzielczej (...) z siedzibą w W. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa i zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...) wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania przez nią, wypowiada umowę pożyczki nr (...) z dnia 8.07.2013 r. (...) S.A. wezwał adresatkę do zapłaty wskazując, iż łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia na dzień 19.11.2013 r. wynosi 1.875,56 zł.

/wypowiedzenie umowy pożyczki z dn. 19.11.2013 r. k. 14/

W dniu 31 grudnia 2013 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa (...) w W. wytoczyła przeciwko D. A. pozew o zapłatę kwoty 31.935,94 zł w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny, po skutecznym wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 6 lutego 2014 r. oraz przekazaniu sprawy do tutejszego

Sądu, umorzył postępowanie w sprawie z uwagi na bezskuteczny wpływ terminu wyznaczonego pełnomocnikowi powoda do uiszczenia brakującej opłaty od pozwu.

/akta sprawy I C 335/14/

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód dochodził od pozwanej zwrotu należności wynikającej z zawartej umowy pożyczki nr (...). Pozwana zakwestionowała tymczasem zarówno istnienie wierzytelności powoda, jak i jego wysokość wskazując, iż żadna z tych okoliczności nie została przez powoda udowodniona. Pozwana nie kwestionowała samego zawarcia umowy, wskazała jednak, iż nie zostały jej przez stronę powodową przekazane żadne środki, co spowodowało brak obowiązku spłacenia pożyczki. Nadto pozwana podniosła, iż umowa pożyczki nie została jej skutecznie wypowiedziana. Podniesione przez stronę pozwaną zarzuty zasługiwały na uwzględnienie.

Umowa pożyczki zdefiniowana została przez ustawodawcę w treści art. 720 k.c. stanowiącego, iż przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar wykazania faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Konstrukcja ciężaru dowodu ma na celu ustalenie, po czyjej stronie leży ryzyko poniesienia ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Konsekwencją nie wykazania przez stronę prawdziwości określonych twierdzeń mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jest niemożność oparcia na nich sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskaby aktywnym działaniem. Wskazuje się, iż w świetle art. 6 k.c. rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyr. SN z 17.12.1996 r., I CKU 45/96, OSN 1997, Nr 6–7, poz. 76; K. Pietrzykowski, Komentarz do art. 6 KC [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. T. 1, Wyd. 8, Warszawa 2015).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia przez strony umowy pożyczki nr (...). Umowa ta zresztą, podobnie jak harmonogram spłat tejże pożyczki, została przez stronę powodową załączona do akt postępowania w oryginale. Okolicznością sporną pozostawała natomiast skuteczność dochodzenia przez stronę pozwaną wykonania przedmiotowej umowy.

Biorąc pod uwagę rozkład ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, wykazanie istnienia ważnego zobowiązania oraz wysokości tego zobowiązania obciążała stronę powodową, jako domagającą się od pozwanej zapłaty należności. Wskazać należy, iż strona powoda jest profesjonalistą w obrocie, zawodowo i na dużą skalę trudniącą się zawieraniem umów pożyczek konsumenckich. Na szczególną uwagę zasługuje również fakt, iż w niniejszej sprawie obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Stopień znajomości sprawy oraz potencjalnych możliwości obrony swych praw i dochodzenia roszczeń był zatem między stronami porównywalny, a należy wręcz uznać, iż przewagę w tym zakresie posiadała strona powodowa. Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zakwestionowała wskazane twierdzenia strony powodowej wskazując, iż roszczenie nie zostało udowodnione ani co do istnienia ani co do wysokości. Pozwana wskazała również, iż załączone dokumenty nie stanowią oryginałów ani nie zostały poświadczone w sposób umożliwiający przyznanie im mocy dowodowej. Dążąc do rozstrzygnięcia sprawy, a także opierając się na zasadzie koncentracji materiału dowodowego Sąd zarządzeniem z dnia 30 kwietnia 2015 r., doręczonym pełnomocnikowi powoda dnia 7 maja 2015 r., Sąd wezwał pełnomocnika powoda zobowiązując go do złożenia w terminie 14 dni pisma procesowego, w którym wskaże i załączy wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody pod rygorem późniejszego ich pominięcia. W przepisany terminie strona nie przedstawiła dowodów mogących wykazać zasadność jej roszczenia ani jego wysokość, w szczególności nie przedstawiła dowodów wypłacenia pozwanej kwoty udzielonej pożyczki. W zakresie ewentualnego zarzutu pozwanej dotyczącego bezskuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki powód nie przedstawił ani dowodu uprzedniego

wezwania pozwanej do zapłaty wymagalnych kwot, ani też dowodu wysłania pism listami poleconymi bądź też doręczenia ich pozwanej. Strona powodowa odnosząc się do zarzutów pozwanej poprzestała jedynie na umowie pożyczki oraz harmonogramie spłat oraz stwierdzeniu, że z faktu ich podpisania wynika świadomość pozwanej co do wygaśnięcia umowy i obowiązku zwrotu przedmiotu świadczenia.

Wobec wydania przez Sąd zarządzenia z dnia 30 kwietnia 2015 r. oraz zajęcia przez powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika stanowiska w sprawie, dodatkowa inicjatywa Sądu w zakresie zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie stanowiłaby wręcz wyraz zaburzenia zasady równowagi stron w postępowaniu. Oceniając zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w oparciu o art. 233 § 1 i 2 k.p.c. tj. według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału zebranego i braku przedstawienia określonych dowodów pomimo wezwania Sądu, Sąd doszedł do przekonania, iż umowa pożyczki nr (...) zawarta między stronami nie doszła do skutku, albowiem powód nie wywiązał się ze swojej części zobowiązania. W ocenie Sądu strona powodowa, pomimo umożliwienia jej tego, nie wykazała, iż wywiązała się ze swojej części zobowiązania wynikającej z treści umowy nr (...), tj. aby przeniosła na własność pozwanej sumę pieniędzy w wysokości, terminie i sposób określony w umowie. W konsekwencji, brak było podstaw do żądania przez powoda zwrotu uiszczonej pożyczki wraz z odsetkami, albowiem wierzytelność pożyczkodawcy nie powstaje przed wydaniem przedmiotu pożyczki. Umowa pożyczki jest bowiem dwustronnie zobowiązującą umową konsensualną. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż w pierwszej kolejności aktualizuje się obowiązek pożyczkodawcy przeniesienia na własność biorącego określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku (por. wyrok SN z dnia 6.07.2012 r., V CSK 394/11, Legalis 526796; wyrok SN z dnia 5.03.2002 r., I CKN 1086/99, Legalis 54683). Z tego powodu żądanie powoda należało uznać za bezpodstawne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Wskazać również należy, iż oceniając w powyżej wskazany sposób materiał dowodowy w sprawie, Sąd doszedł do przekonania, iż nawet w razie uznania, iż umowa pożyczki między stronami doszła do skutku i spowodowała powstanie wierzytelności powoda, to nie byłoby skutecznym dochodzenie od pozwanej na tym etapie całości roszczenia. Sąd uznał bowiem za skuteczny zarzut pozwanej braku skutecznego wypowiedzenia umowy przez powoda. Jako potwierdzenie wypowiedzenia umowy pożyczki powód załączył jedynie kserokopię pisma, w dniu 19 listopada 2013 r. (...) S.A. przygotował pismo zaadresowane do D. A. na adres (...)-(...) Ł., ul. (...), w którym oświadczył, iż działając w imieniu Spółdzielczej (...) z siedzibą w W. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa i zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...) wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania przez nią, wypowiada umowę pożyczki nr (...) z dnia 8.07.2013 r. (...) S.A. wezwał adresatkę do zapłaty wskazując, iż łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia na dzień 19.11.2013 r. wynosi 1.875,56 zł. Wobec zakwestionowania wypowiedzenia przez pozwaną, złożony dokument z dnia 19 listopada 2013 r. może stanowić jedynie dowód tego, iż osoba, która się pod nim podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w treści. Pomimo zakwestionowania przez pozwaną mocy dowodowej przedmiotowego wypowiedzenia powód nie załączył ani dowodu doręczenia przedmiotowego wypowiedzenia pozwanej, ani wcześniejszego – obowiązkowego w myśl umowy pożyczki – wezwania do zaspokojenia roszczenia i dowodu jego doręczenia, ani też umocowania (...) S.A. do działania w imieniu powoda w tym zakresie. Co więcej powód nie wyjaśnił, skąd wynika rozbieżność między oznaczeniem adresu pozwanej w umowie pożyczki i dowodzie osobistym podanym przy jej zawarciu, a tym wskazanym w piśmie z dnia 19 listopada 2013 r.

Z tego względu Sąd uznał, iż wypowiedzenie umowy pożyczki – nawet w razie przyjęcia, iż zrodziła ona zobowiązanie pozwanej, było nieskuteczne. W dacie wytoczenia powództwa zatem co najmniej część roszczenia powoda nie była wymagalna.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił żądanie powoda w całości.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., tj. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Z uwagi na fakt, iż powód przegrał postępowania w całości, winien on zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty procesu, do których należą: koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu w wysokości 2.400 zł (ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 490) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.